

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/56/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8508204110
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8508204110.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Márie Kupkovej a JUDr. Mariany Muránskej vo veci žalobcu Y. R., nar. XX.X.XXXX, bytom I. č. XX, zastúpeného JUDr. Ivanom Jurčišinom, advokátom v W., Ul. P. č. X., proti žalovaným 1/ L. V., nar. X.XX.XXXX, bytom I. č. XX, zastúpenému JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom v Starej Ľubovni, Ul. Garbiarska č. 20, 2/ P. C., nar. XX.X.XXXX, bytom I. č. XX, zastúpenej Rudolfom Osvaldom, bytom I. č. XX, 3/ Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., Ul. E.-C. č. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom v Starej Ľubovni, Ul. Garbiarska č. 20, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 3 C 3/2008 - 143 z 11.10.2011 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 3 C 3/2008-176 zo 4.5.2012 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k parcele KN č. 111 - záhrada o výmere 542 m², zapísanej na LV č. XXX kat. úz. I.. O zamietol žalobu pokiaľ ide o uloženie povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanej v 2. rade na vyporiadanie podielu sumu 133,71 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Určil, že o trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Vychádzal zo zistenia, že je potrebné sa stotožniť s názorom znalca, ako aj právneho zástupcu žalovaných, ktorý poukázal na to, že spornú parcelu v dávnej minulosti užíval otec žalovanej v 2. rade C. C. a po jeho smrti žalovaná, čo dokazuje jednak evidencia v správe katastra a ďalšie listinné dôkazy. Súd má za to, že pokiaľ si ju pani C. osvedčila notársky, nedošlo k porušeniu ani zákona a ani zásad pri vydaní osvedčenia o vydržaní, pretože v čase, keď jej osvedčenie bolo vydané, spĺňala všetky podmienky pre vznik vlastníckeho práva týmto spôsobom. Túto nehnuteľnosť pokojne, nerušene a dobromyseľne užívala dlhú dobu. Naopak, nemožno súhlasiť s právnym názorom právneho zástupcu žalobcu, že žalobca sa cíti byť vlastníkom tejto nehnuteľnosti len z toho dôvodu, že znalec vypočítal aritmeticky veľkosť jeho podielu k pôvodným pozemnoknižným parcelám. Podľa tohto prepočtu by mu prináležala väčšia výmera, než akú teraz vlastní. Je zrejme, že výmera pozemkov v pozemkovej knihe nebola záväzným údajom a pozemková kniha ručila iba za správnosť v evidencii vlastníkom, o čom už bolo vydané viaceré rozhodnutia v tomto smere. Teda nárok žalobcu podložený len pocitom, že mu prináleží z pozemnoknižnej parcely väčšia výmera než v skutočnosti užíva, nie je dostatočným podkladom preto, aby súd jeho návrhu vyhovel. Pre určenie vlastníckeho práva je rozhodujúca skutočnosť, kto tieto nehnuteľnosti užíval, odkedy a či užívateľovi vzniklo vlastnícke právo v zmysle § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka ako originálne vlastnícke právo titulom vydržania, čo v danom prípade splnené nebolo. Preto bolo potrebné žalobu zamietnuť.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p.

Dopŕňacím rozsudkom č.k. 3 C 3/2008-176 zo 4.5.2012 zamietol súd prvého stupňa žalobu o uloženie povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanej v 2. rade na vyporiadanie podielu k parcele KN 111 sumu 133,71 Eur.

Vychádzal z toho, že nie sú dôvody na to, aby súd žalobe v tejto časti vyhovel, pretože povinnosť žalobcu uhrádzať žalovanému za ustupujúci spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti nemá opodstatnenie vo vzťahu k prvému nároku, teda k určeniu výlučného vlastníckeho práva žalobcu.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to len proti výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k parcele KN 111 - záhrada.

Poukázal na to, že súd prvého stupňa vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu a vo veci vyvodil nesprávny právny záver. Rozsudok sa javí ako nepreskúmateľný.

Procesný návrh na zmenu žaloby a rozšírenie účastníkov konania vychádzal zo situácie, ktorá počas konania vznikla, a to výsledkom znaleckého dokazovania. Znalec v závere znaleckého posudku konštatoval, že posudzované parcely mpč. 2 - 7 nemajú jednotlivo určené polohové a geometrické určenie, a teda pri spisovaní verejných listín sa mali posudzovať spoločne a nerozdielne. Žalovaná Osvaldová má v súčasnosti 885 m² z predmetných parciel, avšak mala mať len 400 m², pričom žalobca má 852 m² a mal mať 1200 m², teda je tu úbytok 342 m² na jeho strane. Za tejto situácie bolo potrebné vyhotoviť nový geometrický plán, ktorým by sa reálne zamerala parcela KN 111 v kat. úz. I.. V nadväznosti na to bolo potrebné upresniť predmet konania o určenie vlastníckeho práva. Účastníci konania a hlavne žalovaná v 2. rade si uvedomovali, aký podiel v parcelách majú a teda aká je tu prislúchajúca výmera. Vedeli o tom, na ktorých listoch vlastníctva sú tieto parcely zapísané a taktiež, v ktorej pozemnoknižnej zápisnici. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ dlhodobý užívateľ a v nadväznosti na to usporiadanie parciel prostredníctvom osvedčení bolo také, že žalovanej v 2. rade mala pripadnúť parcela KN 109 o výmere 367 m², niet žiadneho právneho dôvodu, aby si žalovaná takto nárokovala podiel aj v parcele KN 111.

K otázke, prečo užívala žalovaná aj parcelu KN 111, treba vysvetliť, že k tomu bol daný súhlas právneho predchodcu žalobcu právneho predchodcovi žalovanej na užívanie, keďže nemali žiadnu záhradu, nikdy to však nebolo s vlastníckymi účinkami a právni predchodcovia a ich právni nástupcovia si boli vedomí, že žalovaná v 2. rade a jej právny predchodca užíva túto záhradu ako cudzí majetok.

Takýmto spôsobom neboli naplnené podmienky § 130 a § 134 Občianskeho zákonníka, najmä v polohe oprávnenej držby a dobromyseľnosti oprávneného držiteľa. Tú skutočnosť, že držiteľ vecí alebo vykonávateľ práva je dobromyseľný alebo nedobromyseľný, treba vždy hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska a z hľadiska osobného presvedčenia samotného držiteľa.

Nemožno súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že na strane žalobcu chýbal naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c/ O.s.p. V danom prípade išlo o ochranu vlastníckeho práva žalobcu a tu je vždy daný dôvod podľa § 80 písm. c/ O.s.p., ak mu niekto zasahuje do jeho vlastníckych práv. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a určil, že žalobca je výlučným vlastníkom parcely KN 111, kat. úz. I..

Žalovaní v 1. a 3. rade poukázali na to vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že spornú nehnuteľnosť užívala žalovaná v 2. rade ako vlastníčka, ktorá si ju následne aj osvedčila a predtým túto užívali jej právni predchodcovia. Tvrdenia žalobcu v odvolaní, že túto mala žalovaná v 2. rade užívať ako záhradu len so súhlasom žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, treba považovať za účelové a zavádzajúce, pričom žalobca v priebehu konania takéto tvrdenie vôbec neuvádzal a nebolo preukázané.

Aj znalecké dokazovanie znalcom z odboru zememeračstva potvrdzuje, že pozemky boli reálne rozdelené, oddelené plotmi a skutočne užívané. Je nesporne preukázané, že spornú nehnuteľnosť nikdy

neužíval žalobca, ani jeho právni predchodcovia a práve túto stále užívala žalovaná v 2. rade. Na základe toho navrhli, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Žalovaná v 2. rade sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1,2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V odvolacom konaní so zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku v spojení s dopŕňacím rozsudkom, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie vlastníckeho práva k parcele KN č. 111, kat. úz. I., pričom ostatné výroky napadnutého rozsudku odvolaním napadnuté neboli, v odvolacom konaní preskúmané neboli a ako také nadobudli právoplatnosť (§ 206 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.).

Vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávo zadržuje (§ 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

V predmetnej veci súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania správne uzavrel, že žalobca nie je vlastníkom ani podielovým spoluvlastníkom predmetnej parcely KN 111, kat. úz. I..

Dokazovanie, ktoré bolo vykonané na súde prvého stupňa jednoznačne potvrdilo, že ide o nehnuteľnosť, ktorá bola už v dávnej minulosti, a to najmenej od roku 1933, medzi podielovými spoluvlastníkmi reálne podelená, novovzniknuté nehnuteľnosti boli oplotené, pričom konkrétne v prípade parcely KN 111, kat. úz. I. bolo tiež preukázané, že plot stavali právni predchodcovia účastníkov konania.

Ako vyplýva z ďalšieho dokazovania vykonaného na súde prvého stupňa, najmä z osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva pod sp. zn. N 183/96, Nz 169/96, ale aj z výpovedí svedkov a ohliadky na mieste samom, po smrti svojho otca, najmenej od roku 1980, predmetnú nehnuteľnosť užívala ako dobromyseľná a výlučná vlastníčka žalovaná v 2. rade. Za týchto okolností boli splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním na strane žalovanej v 2. rade v zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení. Žiadne spory alebo nedorozumenia pri užívaní takto vyčlenených parciel v prvostupňovom konaní preukázané neboli.

Okolnosť, že žalovaná v 2. rade (podľa tvrdenia žalobcu) mala si byť vedomá toho, že ide o nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve a že predmetnú nehnuteľnosť poskytol právny predchodca žalobcu rodine žalovanej v 2. rade len na užívanie ako záhradu, v prvostupňovom konaní preukázaná nebola, naopak dokazovanie potvrdilo, že ako výluční vlastníci užívali predmetnú nehnuteľnosť jednak otec žalovanej v 2. rade a po jeho smrti, t.j. od roku 1980, túto nehnuteľnosť užívala žalovaná v 2. rade.

Na základe toho je potrebné uzavrieť, že nie je možné konštatovať, že by sa predmetná nehnuteľnosť nachádzala v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej v 2. rade alebo že by dokonca žalobca bol výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti len z toho dôvodu, že so zreteľom na iné časti pôvodných pozemnoknižných parciel sa mu dostalo pri delení týchto pôvodných pozemnoknižných parciel menšej výmery ako napr. žalovanej v 2. rade alebo ostatným podielovým spoluvlastníkom.

Správne v tomto smere konštatuje súd prvého stupňa, že pozemková kniha neručila nikdy za výmeru parciel a aj keby to tak bolo, rozhodujúce je dojednanie podielových spoluvlastníkov pri reálnej deľbe, ktorá v predmetnej veci nepochybne preukázaná bola. Jej dôsledkom bolo to, že predmetnú nehnuteľnosť užíval v zmysle vyššie uvedeného právny predchodca žalovanej v 2. rade a následne táto žalovaná v 2. rade a v tomto zmysle potom výmera daná podielmi jednotlivých pôvodných pozemnoknižných podielových spoluvlastníkov nie je právne významná.

Správne preto súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca nepreukázal, že je výlučným alebo podielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, nemôže sa mu preto dostať ochrany podľa § 126 Občianskeho zákonníka a jeho žalobu zamietol.

Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k parcele KN 111, kat. úz. I..

V konečnom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.